

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **R. F.**
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Marií Broučkovou
sídlem Mrkvičkova 1355, 164 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 8. 2. 2018, č. j. GI-140-4/ČJ-2017-840113-IF,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 8. 2. 2018, č. j. GI-140-4/ČJ-2017-840113-IF a rozhodnutí Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 16. 1. 2018, č. j. GI-140-2/ČJ-2018-840113-IF, se zrušují.
- II. Generální inspekci bezpečnostních sborů se nařizuje, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytla žalobci informace dle žádosti ze dne 2. 1. 2018 s vyloučením osobních údajů fyzických osob.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Marie Broučkové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou společně s žalobkyní A. F. F. domáhal přezkoumání rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále též jen „ředitel GIBS“) ze dne 8. 2. 2018, č. j. GI-140-4/ČJ-2017-840113-IF, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále též jen „GIBS“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 1. 2018, č. j. GI-140-2/ČJ-2018-840113-IF (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“) a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím rozhodla GIBS ve věci žádosti žalobce a A. F. F. (dále společně též „žadatelé“) o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), doručené dne 2. 1. 2018 do datové schránky GIBS (dále též jen „žádost o informace“) tak, že žádost o informace podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a a § 11 odst. 6 informačního zákona a § 5 odst. 3 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOOÚ“) odmítla.
3. Žádostí o informace ze dne 2. 1. 2018 žadatelé požadovali *"obsah opatření Generální inspekce bezpečnostních sborů o odevzdání věci podle ust. § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu vedené u ní pod č.j. GI-2301-38/TČ-2017-842020 řediteli Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, brig. gen. Mgr. T., a to ze dne 24. 7. 2017. Pokud by výše uvedené opatření neobsahovalo informaci, z jakého důvodu není v jednání nrap. Mgr. A. P. spatřováno spáchání trestného činu ale přestupku, je zároveň žádána informace obsahující odůvodnění závěrů GIBS o tom, že nebyl spáchán trestný čin, ale přestupek."*
4. Prvostupňovým rozhodnutím GIBS žádost o informace odmítla s odůvodněním, že žadatelé požadovali *"informace o obsahu konkrétního dokumentu ze spisového materiálu vedeného GIBS pod č. j. GI-2301/TČ-2017-842020. Jedná se o dokument vyhotovený v rámci trestního řízení konaného pod uvedeným č.j. proti konkrétní osobě, a jímž policejní orgán GIBS v souladu s ustanovením § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu odevzdal věc ke kázeňskému projednání, neboť v posuzovaném případě byl dostatečně odůvodněn závěr, že se příslušník Policie České republiky mohl dopustit protiprávního jednání majícího znaky přestupku."* GIBS dále uvedla, že předmětný dokument obsahuje *"komplexní zhodnocení věci"* a *"taktéž osobní údaje a osobnostní informace nejen k osobě, vůči níž bylo řízení vedeno, ale i dalším, přičemž takové údaje podléhají ochraně podle zvláštní právní úpravy. Zjištěné skutečnosti jsou podkladem pro další řízení, v daném případě řízení kázeňské, což je zvláštní forma správního řízení. Ve vztahu k danému správnímu řízení povinný subjekt podotýká, že v případě dotazu žadatele na výsledek řízení o konkrétním (jemu známém) přestupci nebo je-li zřejmé, že osoba přestupce bude identifikovatelná, pak v podstatě celý obsah spisu lze považovat za souhrn osobních údajů a údajů vztahujících se k osobnosti pachatele (a dalších osob, zejména svědků). S ohledem na výše uvedené je dle povinného subjektu naplněn důvod pro odepření poskytnutí požadované informace podle ustanovení § 11 odst. 6 a § 8a zákona č. 106/1999 Sb."*
5. Žadatelé podali proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž namítali, že odepřít poskytnutí informací podle § 11 odst. 6 informačního zákona lze jen v případě, že by byla

poskytnutím informace ohrožena práva třetích osob nebo v případě, pokud by byla ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost ČR. V obou případech však musí jít o ohrožení konkrétně specifikované a současně reálné, nikoli jen hypotetické. Dle žadatelů v prvostupňovém rozhodnutí však žádné konkrétní ohrožení čehokoli uvedeno není, formální odkaz na ustanovení příslušného zákona proto činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žadatelé dále namítli, že důvodem pro odmítnutí poskytnutí informací nemůže být ani ochrana osobních údajů, neboť byla možnost znečitelnit části požadovaného dokumentu, které by osobní údaje obsahovaly. Podle jejich názoru nic nebránilo tomu, aby požadovaný dokument, tj. obsah opatření, jímž byla věc č. j. GI-3001-5/TC-2017-842020 předána ke kázeňskému potrestání nrap. Mgr. A. P. (dále též jen „policista“), byl žadatelům poskytnut s anonymizací osobních údajů.

6. O odvolání rozhodl ředitel Generální inspekce bezpečnostních sborů žalobou napadeným rozhodnutím, v němž se ztotožnil se závěry GIBS a s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí.
7. Řízení o žalobě žalobkyně A. F. F. bylo usnesením Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9A 72/2018, zastaveno podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

II. Obsah žaloby

8. V *prvním žalobním bodě* žalobce uvedl, že ředitel GIBS pouze převzal, dokonce doslovnou citací, právní názor orgánu I. stupně, aniž by se vypořádal s námitkami obsaženými v odvolání žadatelů. Argument GIBS, že žadatelé poptávali informace o osobě jim známé, což vylučuje poskytnutí informací s ohledem na zásah do ochrany osobních údajů (přičemž pokud by žádost nebyla vztažena ke konkrétní osobě, informace by poskytnuta byla), považují žadatelé za nelogický. Žádost o poskytnutí informace neměla dle žadatelů za cíl zjišťovat osobní údaje kohokoli, ale mít možnost zjistit, zda se GIBS zabývala všemi podanými trestními oznámeními na policistu (pro podezření ze spáchání tr. činu krivého obvinění, poškození cizích práv, pomluvy, vyhrožování a nebezpečného pronásledování) a co vedlo k tomu, že v jednání policisty nebylo shledáno spáchání trestných činů, ale pouze přestupků. Vyrozumění GIBS ze dne 24. 7. 2017, č. j. GI-2301-38 lTC-2017-842020, totiž obsahuje pouze informaci o tom, že bylo prověřováno jen trestní oznámení pro podezření ze spáchání přečinu pomluvy a přečinu krivého obvinění. O tom, že by bylo prověřováno též trestní oznámení podané pro podezření ze spáchání trestného činu poškození cizích práv, vyhrožování a nebezpečného pronásledování, vyrozumění GIBS nic neuvádí. Žadatelé byli osobami podávající trestní oznámení proti konkrétní osobě, proto mají právo na informaci o tom, zda se povinná osoba jejich podáním bezezbytku zabývala, a co vedlo k vyhodnocení toho, že se trestné činy nestaly.
9. Ve *druhém žalobním bodě* tvrdil, že GIBS měla možnost poskytnout žadatelům požadované informace dle informačního zákona v anonymizované formě s vyloučením osobních údajů fyzických osob, když anonymizaci údajů nic nebránilo.
10. Ve *třetím žalobním bodě* uvedl, že napadené i prvostupňové rozhodnutí vyloučilo možnost poskytnutí informace podle § 11 odst. 6 informačního zákona pouze odkazem na toto ustanovení, aniž by správní orgán konkrétně specifikoval, v čem spočívá „ohrožení práva třetích osob nebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti,

vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky“, a aniž by vyložil, že toto „ohrožení“ je prokazatelně existující, nikoli jen hypotetické.

11. Žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí považuje jednak za nezákonné, neboť ředitel GIBS se nevypořádal s námitkami žadatelů obsaženými v odvolání ani nezaujal žádné stanovisko k možnosti poskytnout informace v anonymizované formě a jednak za nepřezkoumatelné, neboť ředitel GIBS nijak neodůvodnil aplikaci § 11 odst. 6 informačního zákona, nýbrž na toto ustanovení jen bez dalšího odkázal.
12. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, zrušil a GIBS nařídil, aby do 15 dnů od právní moci rozsudku poskytla žalobci informace dle žádosti ze dne 2. 1. 2018 s vyloučením osobních údajů fyzických osob.

III. Vyjádření Generální inspekce bezpečnostních sborů

13. V písemném vyjádření k žalobě ze dne 12. 12. 2018 GIBS setrvala na svých závěrech, když doslovnou citaci převážné části odůvodnění napadeného rozhodnutí do svého vyjádření přímo vtělila (viz. článek I. vyjádření).
14. K *prvnímu žalobnímu bodu* GIBS uvedla, že má za to, že ředitel GIBS dostatečným způsobem odargumentoval důvody pro odmítnutí poskytnout poptávanou informaci. Zopakovala, že v případech žádostí o informace o osobě, která je žadateli známa, lze veškeré požadované informace považovat za osobní údaje, neboť se vztahují ke konkrétnímu subjektu. S ohledem na tuto skutečnost pak může dojít až k odmítnutí celé žádosti o informace, jelikož poskytnutím jakéhokoli údaje (byť i takového, který by v případě obecné žádosti o poskytnutí informací, jež není výslovně vztažena ke konkrétnímu subjektu, byl poskytnutelný) by došlo k zásahu do ochrany osobních údajů. S ohledem na uvedené se GIBS neztotožnila ani s *druhou žalobní námitkou* žalobce, že v daném případě nic nebránilo tomu, aby informace byly poskytnuty v anonymizované formě.
15. GIBS dále zdůraznila, že žalobce poptává informace z konkrétního trestního řízení vedeného policejním orgánem GIBS vůči osobě žalobci známé, nečiní tak tedy ve veřejném zájmu; žalobci proto nepřísluší role tzv. společenského hlídačského psa. V případě, kdy dochází k úkonům podle trestního řádu, má osoba dotčená těmito úkony, využít svá práva v rámci režimu zakotveného trestním řádem a nikoli prostřednictvím žádosti podle informačního zákona.
16. Ke *třetímu žalobnímu bodu* GIBS odmítla, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, uvedla, že je řádně odůvodněno včetně vypořádání se s námitkami žalobce.
17. GIBS proto žádala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání žalobce a GIBS

18. Žalobce v replice ze dne 22. 2. 2019 setrval na svých žalobních argumentech. Zopakoval, že GIBS napadené rozhodnutí řádně, jednoznačně a srozumitelně neodůvodnila, neboť neuvedla, jaké zájmy konkrétně vyjmenované v § 11 odst. 6 informačního zákona by byly poskytnutím informace ohroženy a v kterých konkrétních okolnostech GIBS spatřovala naplnění zákonného důvodu pro odmítnutí podat požadované informace.
19. Nad jejich rámec žalobce uvedl s poukazem na rozhodnutí městského soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 5A 210/2014 – 84, že v dané věci existuje veřejný zájem na kontrole činnosti

státních orgánů veřejnosti, neboť kontrolní role osob z řad veřejnosti, které by na základě vlastní dřívější a obvykle negativní zkušenosti s konkrétní osobou, chtěly ve veřejném zájmu o dané osobě určité informace zjistit, nemůže být zpochybněna. V daném případě má s osobou policisty negativní zkušenosti nejen žalobce, ale i řada občanů v místě bydliště žalobce, proto nejen žalobce zajímá, jak bylo trestní oznámení podané žalobcem vyřízeno.

20. V duplice ze dne 7. 3. 2019 GIBS uvedla, že trvá na svém vyjádření ze dne 2. 12. 2018, jehož plný obsah v duplice opakovaně předložila. K otázce veřejného zájmu na poskytnutí informace GIBS uvedla, že policejní orgán GIBS na základě podání žalobce vůči policistovi, vedl pod č. j. GI-2301/TČ-2017-842020 trestní řízení ve smyslu ustanovení § 158 odst. 3 trestního řádu, přičemž po vyhodnocení zjištěných skutečností v souladu s ustanovením § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu odevzdal věc ke kázeňskému projednání, neboť v posuzovaném případě byl dostatečně odůvodněn závěr, že se policista mohl dopustit protiprávního jednání majícího znaky přestupku. O odevzdání věci byl žalobce řádně vyrozuměn přípisem GIBS ze dne 24. 7. 2017, č. j. GI-2301-38/TČ-2017-842020. Tudíž konstatování žalobce, že nejen jeho zajímá, jak bylo trestní oznámení podané žalobcem vyřízeno, pokládá GIBS za nedůvodné, neboť o tomto vyřízení byl policejním orgánem řádně vyrozuměn. GIBS dále doplnila, že předmětem prověřování bylo sice jednání policisty, které ovšem nikterak nesouviselo s výkonem jeho služební činnosti coby příslušníka bezpečnostního sboru (tak jako tomu bylo v žalobcem odkazovaném rozhodnutí ze dne 10. 5. 2018, č. j. 5A 210/2014-84), nýbrž s "volnočasovými aktivitami" jmenovaného.
21. V podání ze dne 15. 2. 2021 GIBS vyjádřila souhlas s projednáním a rozhodnutím věci i bez přítomnosti zástupce GIBS na jednání. V další části podání GIBS citovala plný obsah své dupliky ze dne 7. 3. 2019, na kterou současně i odkázala.

V. Změna v osobě žalovaného a jeho vyjádření

22. Městský soud konstatuje, že na základě článku XV bodu 17 zákona č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon č. 111/2019 Sb.“), byl novelizován § 20 odst. 5 informačního zákona. Dle § 20 odst. 5 informačního zákona, ve znění předcházejícím této novele, nebylo-li podle dřívější úpravy možné určit nadřízený orgán dle § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodoval v odvolacím řízení a řízení o stížnosti ten, kdo stál v čele povinného subjektu (tedy v nyní posuzované věci ředitel GIBS). Dle novelizovaného znění § 20 odst. 5 informačního zákona v takových případech rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů (dále též „Úřad“ nebo „žalovaný“). Dřívější úpravu § 20 odst. 5 informačního zákona bylo možno použít jen do 1. 1. 2020 (čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb.), počínaje následujícím dnem se proto použije úprava nová, a to i na probíhající řízení. U povinné osoby/žalovaného/GIBS není možné určit podle § 178 správního řádu, kdo je jejím nadřízeným správním orgánem. V projednávané věci tedy s účinností od 2. 1. 2020 přešla ze zákona působnost k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace z osoby stojící v čele povinného subjektu, u něž nelze nadřízený orgán určit dle § 178 správního řádu, na Úřad.
23. Dle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

Ustanovení § 69 s. ř. s. tak upravuje specifický případ procesního nástupnictví, odlišný od úpravy obsažené v § 107 a § 107a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Při přechodu působnosti v důsledku změny zákona proto musí soud jednat s orgánem, na který přešla působnost. Neučiní-li tak, zatíží řízení vadou, která má za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 4 As 155/2020-42). Žaloba byla podána ke zdejšímu soudu dne 15. 3. 2018, působnost rozhodovat o odvolání žalobce však přešla dne 2. 1. 2020 na Úřad. Městský soud tedy nadále jednal s Úřadem jako žalovaným a vyzval jej k vyjádření k žalobě.

24. Úřad ve vyjádření k žalobě ze dne 28. 4. 2021 odkázal na argumentaci GIBS, která se ke všem žalobním bodům ve svých podáních opakovaně vyjádřila. K otázce účastníků řízení poukázal na novelizované znění § 20 odst. 5 informačního zákona, jemuž se většinová rozhodovací praxe správních soudů v již zahájených soudních řízeních přizpůsobila tím, že akceptovala procesní nástupnictví Úřadu na straně žalované. V tomto bodě je judikatura jednotná a praxe Úřadu ji jednoznačně sleduje. V tomto kontextu nicméně Úřad poukázal na rozsudek městského soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 11A 177/2019, který shora uvedenou praxi zpochybňuje.
25. Úřad se dále vyjádřil k možné náhradě nákladů řízení pro případ úspěchu žalobce ve věci. K tomu poukázal na specifické okolnosti přechodu působnosti strany žalované na Úřad, které s ohledem na judikaturu správních soudů při rozhodování o nákladech řízení považoval za důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by žalovanému neměla být povinnost nahradit náklady uložena.
26. Co se týče postavení původní žalované (GIBS) v dalším řízení před městským soudem, tato není po přechodu působnosti rozhodovat o odvolání žalobce na Úřad nadále účastníkem řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu a nemůže být ani osobou zúčastněnou na tomto řízení. Pokud stát nebo jiná osoba vystupuje jako nositel veřejné moci, nemá žádná subjektivní práva. Právě proto povinný subjekt jako správní orgán I. stupně nemůže v případě nesouhlasu s rozhodováním odvolacího orgánu podat správní žalobu (viz usnesení tohoto soudu ze dne 15. 4. 2003, č. j. 7 A 32/2002 - 23, č. 32/2003 Sb. NSS). Stejně tak nemůže být správní orgán rozhodující věc v I. stupni osobou zúčastněnou na řízení. Definičním znakem osoby zúčastněné na řízení je totiž to, že byla přímo dotčena ve svých právech a povinnostech (viz § 34 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán I. stupně však nemá žádné „subjektivní právo na uplatnění pravomoci“, ostatně již jen samotné právé uvedené spojení je vnitřně rozporné, protože pravomoc orgán vždy musí vykonávat secundum et intra legem – že by takto šlo o subjektivní právo, je nemyslitelné.
27. K judikатурní praxi správních soudů pokud jde o účastenství v řízení po přechodu působnosti rozhodovat o odvolání žalobce na Úřad po 1. 1. 2020, městský soud uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že v některých skutkově i právně obdobných věcech, o nichž Nejvyšší správní soud, resp. krajské správní soudy, rozhodovaly (např. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 As 227/2018 – 41 nebo rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2020, č. j. 4As 280/2020 – 54 a navazující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2021, č. j. 11A 177/2019 - 86), soud opomenul zohlednit novelizované znění § 20 odst. 5 informačního zákona, resp. vůbec se k této otázce nevyjádřil. Pokud v některých případech takto mimoděk došlo k nerespektování platné procesní úpravy, není tímto chybným postupem městský soud vázán.

VI. Jednání

28. Při jednání konaném dne 26. 5. 2021 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
29. Žalobce zrekapituloval žalobní tvrzení ve smyslu podané žaloby a shrnul důvody sporu. Zopakoval, že žádal o poskytnutí informace o tom, jaké konkrétní důvody vedly GIBS k tomu, že jednání policisty bylo posouzeno jen jako přestupek a věc byla předána ke kázeňskému projednání služebnímu orgánu. Závěrem uvedl, že na požadovaný dokument v anonymizované podobě má podle informačního zákona nárok a navrhl, aby soud žalobě vyhověl.
30. Žalobce při jednání omezil rozsah navrhovaných důkazů, když provedení důkazu v žalobě označenými listinami, jež jsou součástí správního spisu, nepožadoval. Soud proto v tomto rozsahu o návrhu na provedení dokazování nerozhodoval, neboť ze spisového materiálu při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí obligatorně vychází.
31. Žalovaný odkázal na vyjádření GIBS založené ve spise a navrhl zamítnutí žaloby. V otázce náhrady nákladů řízení odkázal na svou písemnou argumentaci.
32. Soud provedl důkaz trestním oznámením žalobce ze dne 28. 4. 2017, vyrozuměním GIBS ze dne 24. 7. 2017 a žádostí o sdělení informace (nahlédnutí do spisu) ze dne 17. 7. 2017.
33. Z provedených důkazů soud zjistil, že dne 28. 4. 2017 podali žadatelé ke Generální inspekci bezpečnostních sborů podnět na prověření postupu policejního orgánu pro podezření ze spáchání trestného činu poškození cizích práv dle § 181 trestního zákoníku, trestného činu pomluvy dle § 184 trestního zákoníku, trestného činu křivého obvinění dle § 345 trestního zákoníku, trestného činu vyhrožování dle § 175 trestního zákoníku a trestného činu nebezpečné pronásledování dle § 354 trestního zákoníku, kterých se měl dopustit policista. Žadatelé uvedli, že jednání, které naplňuje skutkovou podstatu oznamovaných trestných činů, se policista dopouští opakovaně, navíc intenzita jednotlivých útoků ze strany policisty se den ode dne zvyšuje. Jednotlivé útoky žadatelé podrobně popsali. Současně požádali, aby jejich podnět byl připojen k řízení vedenému u GIBS pod č. j. GI-2301-3/ČJ-2017-842020-K, ve kterém bylo ohledně osoby policisty již zahájeno prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin. Vyrozuměním ze dne 24. 7. 2017, č. j. GI-2301-38/TČ-2017-842020, dala GIBS žalobci na vědomí, že věc podezření ze spáchání přečinu pomluvy podle § 184 trestního zákoníku a přečinu křivé obvinění podle § 345 odst. 1, 2 trestního zákoník, jež byla prověřována pod jednacím číslem GI-2301/TČ-2017-842020 a z jejichž spáchání byl podezřelý policista, byla v souladu s § 159 odst. 1 písm. b) trestního řádu dne 24. 7. 2017 předána řediteli Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, brig. Gen. Mgr. T., k dalšímu opatření, neboť ve věci se nejedná o spáchání trestného činu a GIBS dále není věcně příslušnou. Konkrétní důvody postupu dle § 159 odst. 1 písm. b) trestního řádu uvedeny nebyly. Současně bylo žalobci oznámeno, že spolu se spisovým materiálem byla věcně příslušnému orgánu předána i jeho žádost o nahlédnutí do spisu ze dne 17. 7. 2017. Touto žádostí ze dne 17. 7. 2017 žalobce požadoval sdělení informace, zda GIBS má k dispozici trestní spis ve věci č. j. KRPA-259741/TČ-2016-001272, do kterého žalobce požadoval nahlédnout.

VII. Posouzení věci Městským soudem

34. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
35. Mezi účastníky není sporný skutkový stav věci, soud jej proto jen ověřil podle jejich tvrzení a obsahu správního spisu. Podstatou sporu je posouzení, zda byla GIBS oprávněna odmítnout žádost o poskytnutí informací z důvodů dle § 11 odst. 6 a § 8a informačního zákona.
36. Při posouzení vyšel soud z následující právní úpravy:
37. Podle § 8a informačního zákona informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
38. Podle § 11 odst. 6 informačního zákona povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.
39. Podle § 12 informačního zákona všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.
40. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
41. Podle § 16 odst. 4 informačního zákona při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
42. Podle § 4 písm. a) ZOOÚ pro účely tohoto zákona se rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
43. Podle § 5 odst. 3 ZOOÚ provádí-li správce zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona, je povinen dbát práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů.

44. Podle § 10 ZOOÚ při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.
45. Soud o žalobě uvažil takto:
46. Ředitel GIBS v napadeném rozhodnutí uvedl, že je nutné odmítnout poskytnutí požadovaných informací na základě ustanovení § 8a a § 11 odst. 6 informačního zákona ve spojení s § 5 odst. 3 a §10 ZOOÚ. Žalobce v žalobě namítl, že ředitel GIBS řádně neodůvodnil aplikaci § 11 odst. 6 informačního zákona, řádně se nevypořádal s odvolacími námitkami ani nezaujal stanovisko k možnosti poskytnout informace v anonymizované formě.
47. Nejvyšší správní soud soustavně zastává názor, že soudy by měly institut nepřezkoumatelnosti užívat pouze výjimečně. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je nutné vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, rozsudek ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, bod 16, či rozsudek ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 As 194/2019-35). Správní orgány a soudy přitom nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 222/18, bod 13, rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, bod 41, či rozsudek ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
48. V kontextu informačního zákona musí povinný subjekt v rozhodnutí hodnotit, zda je (částečné) neposkytnutí informací legitimní z pohledu čl. 17 odst. 4 Listiny rozhodnutí (Jelínková, Jitka a Tuháček, Miloš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Komentář k § 11. 2017. Wolters Kluwer. ISBN: 978-80-7552-859-9). Konkrétně musí povinný subjekt posoudit, zda by poskytnutí informací mohlo ohrozit některou z hodnot uvedených v tomto článku, tj. ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví či mravnost.
49. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7A 547/2002 - 24 (veřejně dostupný, stejně jako všechny rozsudky NSS, na www.nssoud.cz) je odůvodnění nesrozumitelné zejména tehdy, jestliže je rozhodnutí stiženo formulační nesrozumitelností do té míry, že nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech rozhodnutí. Rozhodnutí však nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, pokud je možné rozpory v něm odstranit výkladem. Při tomto výkladu je nutné mj. přihlížet k obsahu celého správního spisu (rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1Afs 38/2006 - 72).
50. Soud po prostudování napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí došel k závěru, že uvedená rozhodnutí nejsou stižena vadou spočívající v nesrozumitelnosti odůvodnění či nedostatku důvodů ve smyslu shora citované judikatury. V napadeném rozhodnutí jsou – byť velmi stručně a do jisté míry i obecněji – popsány úvahy správního orgánu, které ho vedly k aplikaci ustanovení § 11 odst. 6 ve spojení s §8a informačního zákona. V napadeném rozhodnutí ředitel GIBS vysvětlil, proč nepovažuje za legitimní vyhovět žádosti žalobce o informace, když požadovaný dokument obsahuje osobní údaje

nejen ve vztahu k osobě policisty, vůči němuž bylo řízení vedeno, ale i dalším osobám (zejména svědků), přičemž takové údaje podléhají ochraně podle zvláštní právní úpravy. Je tedy evidentní, že správní orgán své správní uvážení opřel o hodnotu spočívající v „ochraně práv a svobod druhých“, která je uvedena v článku 17 odst. 4 Listiny.

51. Žalobce v žalobě rovněž namítl, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, jelikož se v něm ředitel GIBS nevypořádal s jeho námitkou týkající se nemožnosti aplikace § 11 odst. 6 informačního zákona., resp. pouze odkázal na argumenty uvedené v prvostupňovém rozhodnutí.
52. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že by se odvolací orgán v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolacími námitkami. Z napadeného rozhodnutí plyne, že se ředitel GIBS ztotožnil s argumentací prvostupňového správního orgánu, tj. se závěrem, že je naplněn důvod pro odepření poskytnutí požadovaných informací podle § 11 odst.6 a § 8a informačního zákona. Soud se domnívá, že ztotožnění se se závěry správního orgánu prvního stupně zde není na újmu přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož úvahy správních orgánů lze seznat jak z prvostupňového rozhodnutí, kde je stručné právní posouzení uvedeno, tak i z rozhodnutí napadeného, které úvahy správního orgánu do jisté míry rozvíjí. Napadené rozhodnutí je proto přezkoumatelné a soud tak mohl přistoupit k vypořádání ostatních námitek žalobce.
53. Soud zdůrazňuje, že právo na informace je ústavně zaručeným právem. Podle čl. 17 Listiny je právo na informace zaručeno. Právo na informace je zakotveno i na mezinárodní úrovni – v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (právo na informace je v těchto mezinárodních dokumentech chápáno jako součást svobody projevu). Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Zároveň se však nejedná o tzv. absolutní právo (jak správně uvedl GIBS), nýbrž o právo kvalifikované, které je možné za určitých okolností omezit. Podmínky jeho mezí jsou pak stanoveny v čl. 4 odst. 2 Listiny, podle kterého mohou být „meze základních práv a svobod (...) upraveny pouze zákonem“. Tímto zákonem je zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.
54. Hlavním smyslem a účelem práva na svobodný přístup k informacím dle čl. 17 Listiny je kontrola činnosti veřejné moci. Ústavní soud k tomu v nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10 konstatoval, že: *„Toto základní právo a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci je klíčovým prvkem vztahu mezi státem a jednotlivcem; jeho smyslem je participace občanské společnosti na věcech veřejných, tzn., že informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat.“* Ač je právo na svobodný přístup k informacím a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci klíčovým prvkem vztahu mezi státem a jednotlivcem, má podobně jako jiná politická práva své limity a může být omezeno. Takové omezení může nastat zejména v zákonem předvídaných případech, pro něž informační zákon stanoví v § 9 až § 11 výjimky.
55. Z podané žádosti o poskytnutí informací je patrné, že se žalobce domáhá poskytnutí obsahu opatření GIBS o odevzdání věci vedené pod č. j. GI-23 01-38/TČ-2017-842020 řediteli Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, resp. informace o důvodech, které vedly GIBS k tomu, že jednání policisty popsané v trestním oznámení, bylo

vyhodnoceno jen jako přestupek a věc byla postoupena ke kázeňskému projednání příslušnému policejnímu útvaru.

56. GIBS je ozbrojeným bezpečnostním sborem České republiky, jehož vznik je zakotven v zákoně č. 341/2011 Sb., o Generální inspekci bezpečnostních sborů a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o GIBS“). GIBS je dle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, policejním orgánem. Ustanovení § 2 zákona o GIBS stanovuje primární úkoly, kterými jsou vyhledávání, odhalování a prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, jehož pachatelem je osoba vymezená v § 2 odst. 1, což je příslušník Policie ČR (dále jen „PČR“), Celní správy ČR (dále jen „CSČR“). Mezi účastníky není sporu o tom, že GIBS je povinnou osobou podle zákona o informacích.
57. K odepření poskytnutí informací s odkazem na ust. § 11 odst. 6 informačního zákona je třeba uvést, že ani pravidlo vyjádřené v tomto ustanovení není samoučelné, a že tato výjimka může ospravedlnit znepřístupnění požadované informace jen tehdy, pokud by *„poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti,“ s tím, že „ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly musí být konkrétně a srozumitelně vyjádřené a zároveň prokazatelně existující, nikoliv pouze hypotetické“* (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016 - 55).
58. V daném případě není mezi účastníky sporu, že schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky nemůže být poskytnutím požadované informace ohrožena, neboť žádné trestní řízení, jehož předmět a účel by mohl být zmařen, se nevede, když došlo k odevzdání věci podezření ze spáchání přečinu pomluvy dle § 184 trestního zákoníku a přečinu křivého obvinění dle § 345 odst. 1, 2 trestního zákoníku, vedené u GIBS pod č. j. GI-2301-38/TČ-2017-842020, podle § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu řediteli Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy k dalšímu opatření.
59. Z odůvodnění žalobou napadeného, jakož i prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány shledaly, že není možné poskytnout žalobci požadované informace z důvodu ohrožení práv třetích osob, neboť informace obsahují osobní údaje policisty a dalších osob (svědků), které je podle § 8a odst. 1 informačního zákona možné poskytnout pouze v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Za tento předpis považovaly zákon o ochraně osobních údajů platný v době vydání prvostupňového rozhodnutí, který stanovil, jaké údaje jsou osobními údaji a za jakých podmínek lze s těmito osobními údaji nakládat.
60. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015 – 46, platí, že „při poskytování informací obsahujících osobní údaje (resp. při úvaze o odmítnutí takovou informaci poskytnout), povinný subjekt musí vycházet také ze zákona o ochraně osobních údajů. Obecně platí, že informace zahrnující osobní údaje může poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, tedy dbát, aby

subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Jinými slovy, povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění předmětné výjimky zasáhlo do práv subjektu údajů na ochranu jeho soukromého života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 78/2014 - 41, nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012 - 133).“ Ve shodě s tím též Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 - 75 a ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 20/2013 - 23 vyložil, že povinný subjekt je povinen poskytnout informaci v plném rozsahu v anonymizované podobě, tedy bez chráněných osobních údajů. Neobstál tedy přístup povinných subjektů, že kvůli potřebě chránit osobní údaje bylo lze odmítnout informaci jako celek. Naopak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že jsou - li k tomu důvody, je třeba informaci poskytnout v anonymizovaném znění.

61. Jakkoli tedy mohou žalobcem požadované informace (dokumenty) obsahovat i osobní údaje osoby, jejíž věc byla projednávána (policista), případně osob, jichž se rozhodnutí dotýká (svědci), neznamená to samo o sobě, že by informace nebylo možné žalobci vůbec poskytnout, jsou-li k dispozici prostředky, jak dostatečně zajistit ochranu těchto údajů při současném respektování práva žalobce na informace. Již rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č.j. 7 A 3/2002-46, konstatovalo, že při poskytování informací je dostatečnou ochranou osobních údajů v nich se vyskytujících (§ 2 odst. 3 informačního zákona) jejich znečitelnění v autentickém textu. Nelze tedy plošně odmítnout poskytnutí všech informací s odůvodněním, že se na některé požadované informace vztahuje zákonné omezení.
62. Soud konstatuje, že je nutno respektovat § 12 informačního zákona, z něhož vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených například na požadované listině nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celé listiny, ale pouze důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Pokud tedy taková listina obsahuje například osobní údaje ve smyslu ZOOÚ, je povinností správního orgánu, nejsou-li jiné zákonné důvody k jejímu odepření (v napadeném rozhodnutí uvedeny nebyly), kopii takové listiny žadateli poskytnout, ovšem v anonymizované podobě, tedy v podobě, kde budou na listině uvedené osobní údaje znečitelněny (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2014, č.j. 7 As 64/2013-49).
63. Tvoří-li osobní údaje pouze dílčí část požadované informace, je třeba poskytnout alespoň tu část rozhodnutí, která osobní údaje neobsahuje. Při takovém postupu mohou správní orgány využít proces anonymizace, kdy v požadovaném rozhodnutí začerní či jinak znečitelní osobní údaje. Jakékoli omezení práva na informace je totiž nutné vykládat restriktivně (srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, nálezy Ústavního soudu ze dne 27.9.2005, sp.zn. I. ÚS 394/04, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2007, č.j. 3 Ads 33/2006-57, ze dne 2. 7. 2007, č.j. 1 As 44/2008-116, anebo ze dne 17. 2. 2011, č.j. 1 As 105/2010-73). Podmínky omezení práva na informace jsou upraveny v § 12 ZOOÚ, který mimo jiné uvádí, že všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.
64. V daném případě měl tedy správní orgán poskytnout alespoň tu část požadované informace (listiny), která údaje osob, jichž se týká, neobsahovala (srov. výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č.j. 7 As 64/2013-49). Postup, ve kterém správní orgán anonymizuje (typicky začerněním) ty části požadovaných informací, které

nemohou být poskytnuty pro důvody stanovené ZOOÚ, představuje adekvátní reakci na případy kolize mezi dvěma na ústavní úrovni zaručenými právy na soukromí a na informace.

65. Soud tak dospěl v posuzované věci k závěru, že správní orgán pochybil, když žalobci zcela odmítl požadované informace poskytnout v odkazem na § 11 odst. 6 a § 8a informačního zákona, aniž využil možnosti alespoň částečného poskytnutí požadovaných informací s využitím procesu anonymizace.

VIII. Závěr a náklady řízení

66. Se zřetelem ke všem výše uvedeným skutečnostem městský soud napadené i prvostupňové rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky zrušil. Současně soud výrokem II. povinnému subjektu podle ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona nařídil, aby žalobci poskytl informace požadované v žádosti o informace ze dne 2. 1. 2018 s vyloučením osobních údajů fyzických osob, neboť soud ve vztahu k těmto informacím sám nezjistil žádný důvod, jenž by v jejich poskytnutí ve světle výše vyložených judikatorních mantinelů bránil.
67. Ve třetím výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Soud se zabýval návrhem žalovaného na nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobci podle § 70 odst. 6 s. ř. s., tj. z důvodů zvláštního zřetele hodných, neshledal jej však opodstatněným. Lze souhlasit s tím, že situace, kdy v průběhu soudního řízení správního *ex lege* přejde pasivní legitimace na jiný správní orgán, není standardní. Rozhodování o nákladech řízení se nicméně primárně řídí zásadou úspěchu ve věci. Dle názoru soudu není na místě upustit od přiznání náhrady nákladů řízení procesně úspěšnému žalobci toliko z toho důvodu, že v důsledku novelizace informačního zákona provedené zákonem č. 111/2019 Sb., nelze náklady, které žalobce v souvislosti se soudním řízením důvodně vynaložil, přičítat zaviněnému jednání (nového) žalovaného. Soud posuzoval, zda procesní nástupnictví zakládá důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání nákladů řízení, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Komentářová literatura k tomu uvádí, že „(j)udikatura správních soudů se doposud systematicky nezabývala výkladem pojmu ‚důvod hodný zvláštního zřetele‘. Lze proto vyjít z judikatury ÚS a navazující civilistické judikatury vztahující se k obsahově obdobnému § 150 o. s. ř.“ (KÜHN, Zdeněk. Soudní řád správní: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019). Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2014 sp. zn. 21 Cdo 379/2014 „(z)a výjimečný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 150 o. s. ř. nelze považovat procesní nástupnictví, neboť - jak správně poukazuje dovolatelka – procesní nástupce podle § 107 odst. 4 o. s. ř. vstupuje do práv a povinností svého předchůdce (dosavadního účastníka řízení) a přijímá stav řízení, jaký tu je v době jeho nástupu do řízení.“ Citovaný závěr civilistické judikatury je plně aplikovatelný i na nyní projednávanou věc. Soud k tomu dodává, že aplikace ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. je možná jen ve výjimečných případech. Bude se zpravidla jednat o takové případy, kdy procesně úspěšný žalobce sám zavinil vznik nákladů řízení. Lze uzavřít, že žalobci při rozhodování o nákladech řízení nelze klást k tíži změnu právní úpravy, kterou nemohl ovlivnit a která měla za následek přechod působnosti správních orgánů vystupujících v řízení před soudem na straně žalovaného.
68. Úspěšný žalobce tak má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3 000 Kč, dále z odměny advokáta za tři úkony

právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání u soudu) podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), dále z náhrady hotových výdajů (3 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, dále z částky 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí celkem 15 342 Kč. Odměnu a náhradu hotových výdajů za podání repliky k vyjádření GIBS soud žalobci nepřiznal, neboť tato obsahuje pouze shrnutí již dříve uvedených tvrzení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2021

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu